

Arrest

nr. 88 358 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D. Y. M. K. (...), bent een eenentwintigjarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U bent geboren in het dorp Mindrawar in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Daar woonde u met uw ouders, broers en zussen tot de dood van uw vader in 1999. Nadien woonde u met uw moeder, broers en zussen bij uw oom langs moederskant in Char Baghe, Mehtar Lam en Jalalabad tot uw vertrek uit Afghanistan. In 2007 stierf uw moeder een natuurlijke dood. U bent nooit naar school geweest en bent bijgevolg analfabeet. U spreekt Pashtu en Dari. U heeft nog contact met uw broer M. A. (...), waarvan u hoorde dat uw zus momenteel in India verblijft voor een medische behandeling.

De problemen die ervoor gezorgd hebben dat u asiel aanvraagt in België zijn begonnen toen uw oom langs vaderskant, A. A. A. (...), in 1999 weigerde om zijn dochter officieel met u te verloven. Omdat bij jullie geboorte afgesproken werd dat jullie zouden huwen, nam uw vader zijn broer kwalijk dat hij deze afspraak niet nakwam en heeft uw vader uw oom een slag gegeven. Uw oom en uw vader hadden reeds van daarvoor meningsverschillen vanwege hun verschillende sympathieën. Uw vader werkte tijdens het regime van de mujahedeën met Gulbuddin Hekmatyar, uw oom daarentegen sloot zich met de komst van de taliban bij de talibancommandant mullah Asad aan. Toen u op een vrijdag, anderhalve week nadat uw oom uw verloving met zijn dochter had geweigerd, met uw vader naar de moskee ging, schoot uw oom uw vader dood met een Kalasnikov. U was toen acht jaar oud. Uw oom vreesde dat de zonen van zijn broer hem zouden wreken en kwam daarom achter de rest van de familie aan. Samen met uw oom langs moederskant, uw moeder, uw broer en uw zus verhuisden jullie naar verschillende dorpen en steden om uw oom te ontlopen. In 2006 kwam uw neef mullah J. (...), zoon van uw oom A. A. A. (...) en tevens talib, om tijdens gevechten. Omdat u hoorde dat u door zijn vader (uw oom) van zijn dood werd beschuldigd, besloot u Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan in mei of juni 2006 en kwam op nieuwjaar 2007 in België aan. U vroeg geen asiel.

Op 6 februari 2008 werd u aangetroffen door de politie van Waver naar aanleiding van zwartwerk (PV NI.55.L5.000972/2008). U ontving diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). U verliet vervolgens het grondgebied niet.

U diende een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in op 21 oktober 2008 naar aanleiding van een hongerstaking. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 23 augustus 2010. Op 5 juni 2009 werd het akkoord gegeven voor uw overdracht van Nederland naar België vanwege illegaal verblijf in Nederland in het kader van de Benelux-overeenkomst. De overdracht vond plaats op 16 juni 2009.

Op 5 september 2009 werd u door de politie van Antwerpen aangetroffen naar aanleiding van zwartwerk en voor diefstal met braak (PV's AN.55.LB.113522/2009 en AN.69.LB.113541/2009).

Op 29 februari 2012 werd u door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden in het kader van een criminele organisatie tot een gevangenisstraf van 42 maanden (met uitstel van vijf jaar voor de helft) (arrest 2011/VJ11/752-797-799). U werd op 3 mei 2010 opgesloten in de gevangenis van Antwerpen waar u tot 14 maart 2012 verbleef. Op 14 maart 2012, bij uw vrijlating uit de gevangenis, kreeg u een bevel betekend om het grondgebied binnen de zeven dagen te verlaten.

U diende een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in op 11 juni 2012. Deze aanvraag werd geweigerd op 22 juni 2012.

Op 28 juni 2012 kreeg u het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (Formulier A: Opsluiting – Art. 7).

Op 6 augustus 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 7 augustus 2012 werd de beslissing genomen u vast te houden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis). Sinds 9 augustus 2012 verblijft u in het Centrum voor Illegalen in Merksplas.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u uw oom langs vaderskant, A. A. A. (...).

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara (met Engelse vertaling), de taskara van uw vader, een attest van immatriculatie, een attest van gevangenschap en documenten over de onveiligheidssituatie in Laghman voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan ongeloofwaardig zijn. U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich voldoende bewijs te vormen.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat u pas op 6 augustus 2012 een asielaanvraag heeft ingediend terwijl u reeds sinds Nieuwjaar 2007 in België verbleef. Dat u zolang wachtte om een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees waardoor er sowieso vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat u niet wist waar u dit asiel kon aanvragen is weinig geloofwaardig (CGVS, p.8). U diende reeds twee aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter in (21 oktober 2008 en 11 juni 2011) waardoor het ongeloofwaardig is dat u niets zou hebben vernomen over de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen en beroep te doen op internationale bescherming in de

zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien had u door uw contacten met andere Afghanen in België en via de advocaten waar u mee in contact kwam ook al lang kunnen weten dat u asiel kon vragen in België. Voor, tijdens en na uw verblijf in de gevangenis heeft u ruimschoots de tijd gehad om asiel te vragen. Dat u meer dan vijf jaar wachtte om een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen en u uiteindelijk pas asiel vroeg toen u opnieuw opgepakt werd komt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven uiteraard niet ten goede.

Doch, zoals eerder al gesteld, kan er ook op basis van uw verklaringen geen geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de concrete aanleiding van uw vlucht uit Afghanistan, namelijk dat u zes jaar na de dood van uw vader beschuldigd werd van de dood van mullah J. (...), zoon van uw oom A. A. A. (...), nadat die tijdens gevechten omkwam (CGVS p.15).

Volgens uw verklaringen zocht uw oom een reden om u en uw familie uit te schakelen omdat hij vreesde dat jullie op een dag wraak zouden nemen omdat hij jaren eerder uw vader gedood had. De dood van zijn zoon mullah J. (...) – die tijdens gevechten omgekomen is - zou hij in deze context aangegrepen hebben om u te vervolgen (CGVS pp.15,16). Hier kan geen geloof aan worden gehecht vanwege uw onaannemelijke verklaringen hieromtrent. Zo verklaart u in de periode tussen de dood van uw vader en het moment dat u werd beschuldigd van de dood van mullah J. (...) ondergedoken te hebben geleefd met uw oom langs moederskant, N. (...). Jullie zouden op verschillende plaatsen hebben verbleven uit angst gevonden te worden door uw oom A. A. A. (...). U kan echter niet zeggen of u achtereenvolgens in Char Baghe, Mehtar Lam en Jalalabad verbleef of tussen deze plaatsen wisselde (CGVS p.17). U kan niet meer informatie geven over de manier waarop jullie van woonplaats wisselden, of jullie verschillende huizen hadden of over contacten beschikten in deze verschillende plaatsen (CGVS p.19). Dat uw oom alles regelde, biedt geen verklaring voor uw onwetendheid hieromtrent. Er kan van u verwacht worden dat u iets kan vertellen over de manier waarop u deze zes jaar heeft doorgebracht. Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw oom uw vader in koelen bloede neerschoot aan de moskee (CGVS p.14), met vele getuigen aanwezig waaronder de malik van het dorp, maar zes jaar zou wachten op een drogreden – de dood van zijn zoon mullah J. (...) – om u te vervolgen. Ook de manier waarop u zou vernomen hebben dat uw oom u wilde doden is weinig geloofwaardig. Uw oom A. A. A. (...) zou naar uw dorp gegaan zijn en daar aan de dorpingen verteld hebben dat u zijn zoon gedood heeft (CGVS p.15) waarna de dorpingen uw oom langs moederskant, N. (...), hierover geïnformeerd zouden hebben (CGVS p.16). U heeft er echter geen idee van welke dorpingen uw oom op de hoogte hebben gebracht (CGVS p.16). Wanneer even later gevraagd wordt te vertellen over de manier waarop u de dood van mullah J. (...) heeft vernomen, verklaart u dat uw oom A. A. A. (...) naar uw oom N. (...) in Jalalabad is gegaan, hem gezegd heeft dat heel het dorp gezien heeft hoe u mullah J. (...) gedood heeft en hem aangeraden heeft het contact met jullie te verbreken indien hij zijn leven niet in gevaar wou brengen (CGVS p.17). Behalve het feit dat u eerst verklaart dat uw oom N. (...) werd ingelicht door de dorpingen en later verklaart dat uw oom A. A. A. (...) naar Jalalabad ging en uw oom N. (...) persoonlijk vertelde over de moord op zijn zoon, is het ook weinig aannemelijk dat uw oom er gedurende zes jaar niet in slaagde u en uw familie te vinden, maar dan wel plotseling uw oom N. (...) in Jalalabad kon opsporen om hem het nieuws te melden. Dat uw oom er gedurende al die jaren niet in zou geslaagd zijn u op te sporen is in dit verband dan ook ongeloofwaardig. Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat u niet persoonlijk bedreigd werd maar dat u slechts van horen zeggen te weten kwam dat uw oom A. A. A. (...) een drogreden zou gezocht hebben om u uit te schakelen (CGVS, p.16, 17). Nergens uit uw verklaringen blijkt waarop deze veronderstellingen gebaseerd zijn. U kunt op geen enkele manier toelichten waarop de personen die u ingelicht hebben de wetenschap baseren dat uw oom een uitvlucht zocht om u uit te schakelen. U lijkt vreemd genoeg zelf geen moeite gedaan te hebben om hier meer over te weten te komen gezien u er niet echt gedetailleerde verklaringen kunt over afleggen. Nochtans ligt dit gegeven aan de basis van uw vertrek uit uw geboorteland. U kunt enkel zeggen dat uw oom zou gezegd hebben dat hij wraak wou nemen omdat zijn zoon stierf (terwijl die bij gevechten omgekomen was). Dat dit slechts een uitvlucht was – volgens uw informanten - om u te kunnen uitschakelen uit voorzorg dat u ooit wraak zou nemen voor de dood van uw vader (CGVS, p.10) is een verregaande veronderstelling. U maakt beweringen en veronderstellingen die u niet kan staven met concrete informatie, wat de indruk wekt dat u eerder uw fantasie laat spreken dan dat uw verklaringen steunen op werkelijk gebeurde feiten. Volledigheidshalve dient ook nog vermeld te worden dat het volgens de Afghaanse Pashtunse traditie (Pashtunwali) niet toegestaan is om personen uit voorzorg te doden (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Hier tegenin gaan zou kunnen leiden tot uitsluiting uit de gemeenschap waardoor het onwaarschijnlijk is dat een man zoals uw oom zich daar schuldig zou aan maken – al dan niet d.m.v. een drogreden - en zijn reputatie op het spel zetten.

Verder kan er ook weinig geloof worden gehecht aan het feit dat uw oom A. A. A. (...) uw vader in het verleden gedood heeft en wel om volgende redenen.

Aan de basis van de onenigheid tussen uw oom en uw vader ligt, volgens uw verklaringen, de weigering van uw oom om u officieel met zijn dochter te verloven, hoewel dit sinds jullie geboorte zo was afgesproken (CGVS p.7). Als reden waarom uw oom deze verloving weigerde en later uw vader doodschoot, geeft u aan dat uw vader aan de zijde van de mujahedeën stond terwijl uw oom meevocht met mullah Asad, het districtshoofd van Qarghayi onder het regime van de taliban (CGVS pp.7,9,12,13). Het is weinig geloofwaardig dat deze meningsverschillen geleid zouden hebben tot de dood van uw vader. Voor de discussie ontstond over de verloving tussen u en uw nicht, waren er nooit noemenswaardige problemen tussen uw vader en uw oom, behalve dat zij elkaar ervan verwijten deel uit te maken van een andere groepering (CGVS p.12). Bovendien had uw vader zijn samenwerking met Hezbi Islami reeds stopgezet tegen de tijd dat uw oom talib werd omdat hij oud en ziek was (CGVS pp.9,11,15) en woonde uw gezin tot de dood van uw vader samen met diezelfde oom en zijn gezin in één huis (CGVS p.6,7). Rekening houdend met voorgaande elementen is het weinig aannemelijk dat uw oom uw vader zou doodschietsen vanwege hun afwijkende politieke voorkeur. Bovendien wordt zelfs getwijfeld aan het feit dat uw oom meevocht met mullah Assad omdat u slechts zeer weinig kan vertellen over de manier waarop uw oom voor dit talibandistrictshoofd werkte. U verklaart niet te weten hoe uw oom bij mullah Asad kwam, u weet enkel dat uw oom bij de komst van het talibanregime een zwarte tulband heeft aangetrokken en zich talib noemde (CGVS p.9). Wanneer u nogmaals gevraagd wordt hoe de samenwerking tussen uw oom en mullah Asad moet begrepen worden, antwoordt u vaag dat hij moslim was, dat de ongelovigen naar zijn land zijn gekomen en dat hij daartegen moest vechten (CGVS p.9). Ze zouden gevochten hebben tegen het nieuwe regime, maar u kan geen namen noemen van tegenstanders (CGVS p.15). Behalve dat mullah Asad een talib en districtshoofd van Qargahayi was, weet u niets over deze persoon te vertellen (CGVS p.14). Het is weinig aannemelijk dat u over zo weinig informatie beschikt over de manier waarop uw oom bij de taliban betrokken was en over de persoon bij wie uw oom in dienst zou zijn geweest. Bovendien is uw kennis over de activiteiten van uw vader bij de mujahedeën ook zeer summier. Zo weet u enkel te vertellen dat uw vader zou gewerkt hebben met Gulbuddin Hekmatyar en Ingenieur Kharar (CGVS p.11). Gevraagd naar wat uw vader precies deed, antwoordt u vaag dat hij tijdens de mujahedeën mujahed was en met de komst van de taliban gestopt is vanwege gezondheidsproblemen (CGVS p.15). Dat u nog klein was en moeilijk alles nog kan weten (CGVS p.15) kan niet aanvaard worden als excuus voor uw beperkte kennis aangezien de verschillende politieke opinies tussen uw vader en uw oom geleid zouden hebben tot de dood van uw vader, uw vrees gedood te worden door uw oom na de dood van zijn zoon mullah J. (...) en uw uiteindelijke beslissing Afghanistan te ontvluchten. Na de dood van uw vader bleef u nog zes jaar in Afghanistan, waardoor van u verwacht kan worden dat u meer zou hebben vernomen over de meningsverschillen tussen uw vader en oom of hier naar geïnformeerd zou hebben.

Daarnaast is het merkwaardig dat u na de dood van uw vader uitgerekend bij mullah A. (...) klacht indiende (CGVS pp.9,12). Aangezien u aanhaalt dat het conflict tussen uw oom en uw vader ontstond omdat uw oom samenwerkte met mullah A. (...) en uw vader een verleden had bij de mujahedeën, is het onwaarschijnlijk dat u zich zou richten tot mullah A. (...) om uw oom te veroordelen voor zijn misdaad.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u uw oom, de talib A. A. A. (...), vreest omwille van uw ongeloofwaardige verklaringen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

In het licht van al het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en de taskara van uw vader bevestigen enkel de identiteit van u en uw vader, die niet betwist worden. Het attest van gevangenschappen en het attest van immatriculatie hebben geen betrekking op uw asielmotieven waardoor ze in deze context irrelevant zijn. De documenten over de onveiligheidssituatie in Laghman, uw provincie van herkomst, kunnen evenmin de genomen weigeringsbeslissing wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in

Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Qarghayi in de provincie Laghman, kan de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet u niet worden toegekend.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers dat wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een asielzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd die asielzoeker uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het in uw geval feiten betreft zoals mensensmokkel en dit in het kader van een criminele organisatie, wordt dit misdrijf als ernstig beschouwd. De informatie omtrent de feiten en uw veroordeling in België is toegevoegd aan het administratieve dossier. Op basis van deze vaststellingen meent het CGVS dan ook dat de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Met betrekking tot artikel 3EVRM wenst het CGVS op te merken dat u kunt terugkeren naar Afghanistan en dat u de algemene onveilige situatie in het district Qarghayi in de provincie Laghman kunt vermijden door u te vestigen in Kaboel. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder meen ik dat u op basis van

artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet uitgesloten dient te worden van de status van subsidiaire bescherming.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij poogt in haar verzoekschrift enkele motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen en beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt dat zij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals heeft aangegeven dat zij nog een brief verwacht van mullah A. waarin deze bevestigt dat zij door haar oom langs vaderskant, A. A. A., wordt bedreigd. Daar haar familie bij haar zieke zus in India verbleef waardoor het moeilijk was om de brief tijdig te ontvangen verzocht zij de dossierbeheerder haar meer tijd te gunnen dan de gebruikelijke vijf dagen om bijkomende stukken neer te leggen. Vermits verwerende partij toch een beslissing nam zonder deze *“bijzonder betekenisvolle brief”* af te wachten, werd de gelijkheid van wapens in deze fase van de procedure niet geëerbiedigd, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat bij gebrek aan onderzoeksbevoegdheid in hoofde van de Raad deze brief, die als bijlage drie bij het verzoekschrift is gevoegd, nader dient te worden onderzocht waardoor het aangewezen is het dossier terug te zenden naar de zetel van het Commissariaat-generaal.

2.2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat geen enkele reglementaire bepaling verwerende partij de verplichting oplegt om haar beslissing *sine die* uit te stellen tot wanneer verzoekende partij mogelijks de door haar voorgehouden stukken wenst neer te leggen. Verder oordeelt de Raad dat aan documenten bijgebracht ter ondersteuning van het beweerde asielrelaas slechts bewijswaarde kan worden toegekend in de mate dat zij gepaard gaan met een geloofwaardig bevonden asielrelaas wat *in casu* niet het geval is. Ten slotte stelt de Raad vast dat voormelde brief een fotokopie betreft. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Het door vernietiging van onderhavige beslissing terugsturen van het dossier naar verwerende partij is derhalve niet aan de orde.

2.2.3.1. Betreffende de door verwerende partij opgeworpen mogelijkheid tot vestiging in Kaboel wijst verzoekende partij erop dat de situatie in de Afghaanse hoofdstad in niets vergelijkbaar is met de situatie in Europa en Brussel. Onder verwijzing naar het advies van het UNHCR benadrukt zij dat de mogelijkheid tot hervestiging geval per geval moet worden bekeken en meer in het bijzonder in het kader van haar specifiek profiel, meer in het bijzonder dat zij reeds op jonge leeftijd Afghanistan verliet, komende uit de microkosmos van haar familie en zij nu nog nauwelijks contact heeft met haar familie die eveneens voortdurend op de vlucht is.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij zich wel degelijk bewust is van de verschillende situatie tussen Brussel en Kaboel daar zij in de motivering betreffende de subsidiaire bescherming hoegenaamd niet ontkent dat er zich heden nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in de Afghaanse hoofdstad. Verwerende partij motiveert evenwel, steunend op zeer uitgebreide informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13), dat de veiligheidssituatie in Kaboel sedert 2009-2010 merkkelijk is

verbeterd en dat de aanslagen duidelijk een gericht karakter hebben op “*high profile*” doelwitten waardoor voor gewone burgers in de hoofdstad geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen andersluidende objectieve informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

Aangaande de voorgehouden jeugdige leeftijd oordeelt de Raad dat dit argument niet meer kan worden aangehouden daar verzoekende partij heden bij terugkeer naar Kaboel een volwassen man is van drieëntwintig jaar (het verzoekschrift vermeldt als geboortedatum 1 januari 1989).

Waar verzoekende partij in het kader van haar profiel verwijst naar de microkosmos van haar familie waaruit zij kwam en opwerpt dat zij heden niet kan terugvallen op haar familie stelt de Raad vast dat verwerende partij wel degelijk in haar motivering met deze familiale gebondenheid en met de nood hierop te kunnen terugvallen, heeft rekening gehouden. Verwerende partij motiveert immers desbetreffend als volgt: *“Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier).”* Ook hier toont verzoekende partij mits andersluidende informatie niet aan dat voormelde motivering incorrect zou zijn.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat de reden van haar lang wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen gelegen is in de eenvoudige vaststelling dat zij zich beschermd wist door de fysieke verwijdering van Afghanistan en haar regio. Bovendien ontslaat haar lange wachten verwerende partij niet om haar verklaringen en asielmotieven ernstig te onderzoeken.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat het argument van verzoekende partij waarom zij pas na vijf jaar asiel heeft aangevraagd in België, met name het zich beschermd voelen door de fysieke verwijdering van haar land een *post factum* verklaring betreft, nadat zij werd geconfronteerd met onderhavige weigeringsbeslissing, die niet strookt met de verklaring gegeven bij het gehoor op het Commissariaat-generaal, meer in het bijzonder dat zij niet wist waar zij een asielaanvraag kon indienen (administratief dossier, stuk 4, p. 8). Voormeld betoog kan dan ook door de Raad niet worden aangenomen.

De Raad is verder van oordeel dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land waartoe hij zijn vlucht heeft genomen. Gelet op het feit dat verzoekende partij daarentegen verkoos meer dan vijf jaar te wachten alvorens een beroep te doen op internationale bescherming, is de Raad dan ook de mening toegedaan dat dergelijke houding in hoofdte van verzoekende partij zijn geschetste vrees ten zeerste relateert.

Waar verzoekende partij impliciet aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat het onderzoek niet ernstig zou zijn gevoerd, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13) en dat verzoekende partij tijdens het meer dan vier uur durende gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.5. Waar verzoekende partij betoogt dat het niet geloofwaardig vinden door verwerende partij van het feit dat de oom van verzoekende partij haar vader in koelen bloede zou hebben neergeschoten aan de moskee een *“louter veronderstelling (appreciatie) van de dossierbehandelaar”* uitmaakt die uiteraard haar geloofwaardigheid niet kan aantasten, wijst de Raad erop dat dit argument het resultaat is van een verkeerde en onvollledige lezing van de bestreden beslissing. Immers luidt desbetreffende motivering in haar integrale versie als volgt: *“Bovendien is het weinig aannemelijk dat uw oom uw vader in koelen bloede neerschoot aan de moskee (CGVS p.14), met vele getuigen aanwezig waaronder de malik van het dorp, maar zes jaar zou wachten op een drogreden – de dood van zijn zoon mullah J. (...) – om u te vervolgen.”* Het niet aannemelijk bevinden (door verzoekende partij vertaald als het niet geloofwaardig bevinden) slaat duidelijk niet op het in koelen bloede neerschieten, doch wel op het nog zes jaar wachten op een drogreden en dit ingegeven door de vaststelling van een uitermate agressief

optreden tegen de vader, zelfs niet gehinderd door de aanwezigheid van getuigen. Voormeld verweer kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6.1. Betreffende het geen precies antwoord kunnen geven op de vraag naar de politieke activiteiten van zijn vader en oom waardoor deze in dispuut lagen, stelt verzoekende partij dat zij pas tien jaar oud was toen haar vader werd gedood en zij reeds op vijftienjarige leeftijd haar land van herkomst verliet.

2.2.6.2. Verzoekende partij beperkt zich in bovenstaand argument tot de herhaling van de uitleg die zij heeft gegeven tijdens haar gehoor, met name dat zij op het moment van de gebeurtenissen nog *“klein”* was. De Raad wijst er evenwel op dat het louter herhalen van het reeds opgeworpen en door verwerende partij niet aanvaarde excuus niet van aard is om desbetreffend motief te ontkrachten, dat luidt als volgt: *“Dat u nog klein was en moeilijk alles nog kan weten (CGVS p.15) kan niet aanvaard worden als excuus voor uw beperkte kennis aangezien de verschillende politieke opinies tussen uw vader en uw oom geleid zouden hebben tot de dood van uw vader, uw vrees gedood te worden door uw oom na de dood van zijn zoon mullah J. (...) en uw uiteindelijke beslissing Afghanistan te ontvluchten. Na de dood van uw vader bleef u nog zes jaar in Afghanistan, waardoor van u verwacht kan worden dat u meer zou hebben vernomen over de meningsverschillen tussen uw vader en oom of hier naar geïnformeerd zou hebben.”* Het argument van verzoekende partij dat zij op het ogenblik van de dood van haar vader slechts tien jaar was doet geen afbreuk aan de onaannemelijkheid dat verzoekende partij, in de situatie van een jarenlange bedreiging van haar oom die tevens leidde tot een onderduiken en finaal een vlucht uit Afghanistan, zich gedurende de zes jaren volgend op het overlijden van haar vader niet zou hebben geïnformeerd over de volledige toedracht van de meningsverschillen tussen haar vader en oom. Het loutere voorgehouden feit analfabeet te zijn staat een dergelijke informatieverwerving niet in de weg.

Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift zelf voor geboren te zijn in 1989, wat overeenstemt met de verklaring dat zij op het ogenblik van het overlijden van haar vader *anno* 1999 tien jaar was. Verzoekende partij was derhalve op het ogenblik van het verlaten van haar land *medio* 2006 minstens vijftien tot zeventien jaar oud. Van een persoon die minstens de leeftijd van vijftien jaar heeft en derhalve geen *infans* meer is en die besluit na jarenlange dreiging uitgaande van en onderduiking voor haar oom haar land van herkomst te verlaten en naar Europa vlucht, kan in redelijkheid worden verwacht dat zij zich ten volle informeert over de toedracht van de problemen tussen haar vader en oom die haar finaal dwongen het land te verlaten.

2.2.7. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij navolgende motieven dat verzoekende partij niet op exacte wijze kan duiden welke plaatsen wanneer achtereenvolgens of wisselend werden aangedaan om onder te duiken, dat zij niet weet op welke manier van woonplaats werd gewisseld (via eigen huizen of contacten), dat verzoekende partij zich tegenspreekt over de wijze waarop haar oom langs moederskant werd in kennis gesteld van het overlijden haar neef mullah J., dat het onaannemelijk is dat haar oom A. A. A. gedurende zes jaar er niet in slaagt haar op te sporen doch wel persoonlijk haar oom N. kwam inlichten over de dood van J. en dat de Afghaanse Pashtunse traditie niet toelaat personen uit voorzorg te doden, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT